

3. PŘEDEHRA

TELEFONÁT přišel do ústředny vysokohorské četnické stanice, PGHM (Peloton de gendarmerie de haute montagne) v Aiguesvives ještě ten večer. Podle mladé manželky se devěťadvacetiletý Kamel Aissani nevrátil z vysokohorské túry. Neplánoval strávit noc v horách. Spací pytel, karimatku a benzinový vaříč nechal doma a nevezl si ani nic na převlečení. *Něco se muselo stát.*

Hlas mladé ženy, která byla evidentně na pokraji pláče, se chvěl znepokojením.

Četníci z PGHM neztráceli čas. Za necelou půlhodinu po telefonátu odstartovala z velké zasněžené louky, sloužící jako heliport a nacházející se za budovami četnické stanice, záchranná helikoptéra. Na palubě byli čtyři muži: pilot, mechanik, lékař a záchranář.

Všichni znali trasu, po níž se Kamel vydal. Otázkou bylo, jestli se zastavil u Černého jezera, nebo jestli pokračoval dál, až na Gendarme. Už dávno se setmělo a tma hledání nijak neusnadňovala. Tým se chystal pátrání přerušit a pokračovat ráno, když kolem půl druhé v noci přelétal Černé jezero.

BERNARD MINIER

V tuto hodinu si jezero zaslouhovalo své jméno. Podlouhly povrch, strnulý a hladký, vypadal jako zrcadlo uprostřed ponuré scény skal a strmých stěn, osvětlených velkým reflektorem měsíce.

Reflektor helikoptéry běžel jako oslepující štětec po ledu, dokud se nezastavil na nějakém tvaru. Nesporně se jednalo o člověka. I navzdory výšce – helikoptéra nemohla sestoupit níž kvůli blízkému skalnatému hřebenu, který se tyčil do tmy jako dýky – všichni konstatovali, že Kamel Aissani leží na ledu *nahý*. Zmocnila se jich hrůza. Bílý led. Modré nahé tělo. Černé stíny. Červená páska ve vlasech. A nejděsivější bylo, že měl rozříznuté břicho. Čtyři muži se na sebe podívali.

Neexistoval žádný způsob, jak v ledovcovém kotli přistát. Museli by přistát na ledu svírajícím hladinu a nic jim nezaručovalo, že vrstva bude dostatečně silná. Proto se rozhodli spustit lékaře a záchranáře na malý šelfový výstupek neda-leko řeky, asi dvacet metrů od těla.

„Jste si jistí?“ zařval pilot. „Může to prasknout, chlapi. Podle mě by to vydrželo do zítřka!“

Lékař na něj mávl, že chce sestoupit. Zatímco se spolu se záchranářem upínali do postroje, všichni na palubě cítili morbidní vzrušení, že se ocitli v tomto prostředí, v takřka divadelní atmosféře té tmavé noci a hlavně toho nahého těla v měsíčním světle. Ve vzduchu se vznášel pocit něčeho *nového*, ale taky *nebezpečného*. A adrenalin byl jejich oblíbenou drogou.

ÚDOLÍ

Jako první se spustil do prázdna rotmistr Yann Vogel. Následoval ho doktor Loridan. V červené bundě, ochranné přilbě a v brýlích na noční vidění se houpal v ledových poryvech větru uprostřed ledovcového kotle jako směšná loutka nebo jako pavouk na konci vlákna. Jakmile se ocitli na skalisku, začali zkoumat led. Vrstva vypadala silná a pevná, ale člověk nikdy neví. Rozhodli se tedy obejít jezero až k chatě a odtamtud dojít k tělu, jako to musel udělat i Aissani.

A někdo s ním? Lékaře tato otázka napadla okamžitě. Udělal to Kamel Aissani sám, jako když Japonci kdysi páchali *seppuku*? *Anebo... mu to někdo udělal?*

Při této myšlence se doktor zachvěl a toto zachvění nemělo nic společného se zimou.

Zamířili po ledu k tělu a nespouštěli z něj zrak. Kdyby byl chudák Kamel Aissani ještě naživu, museli by ho intubovat a okamžitě mu podat léky, než by ho vytáhli nahoru do helikoptéry. Možná budou muset provést přímou masáž srdce. Jenomže tady nebyl lékařský tým a Loridan tu byl jediný lékař. Musel se spolehnout jen sám na sebe.

Tělo se blížilo.

Mléčné měsíční světlo vytvářelo stín, jako kdyby se jednalo o scénu z muzikálu. *Ale v úrovni břicha se nacházelo něco velmi zvláštního...*

Břicho nebylo jen rozříznuté obrovskou ranou, která byla vidět i z místa, kde stáli, ale zároveň bylo kulaté a nafouklé jako kožený měch – *nebo jako břicho těhotné ženy.*

„Panebože!“ vykřikl Vogel.

BERNARD MINIER

K mrtvole jim chybělo deset kroků.

Nebyla to první mrtvola, kterou viděli. Viděli jich spoustu. Zřícené horolezce, lyžaře stržené lavinou, zraněné hlavy po pádu kamení, lidi postižené podchlazením, kteří se jim lámali pod rukama, když je snášeli dolů. A to nemluvě o mrtvých kamarádech, kteří doplatili na lidskou blbost, egoismus a neopatrnost. Ale tohle byla ta nejpodivnější smrt, jakou kdy viděli. Byl to pro ně ten největší šok. Věděli, že na tenhle pohled nikdy nezapomenou. Nahé tělo bylo v ledovém sevření promodralé, rty mělo černé, kůži zsinanou, dokořán otevřené oči, připomínající oči slepce, kulaté a rozříznuté břicho, podobající se černé škebli.

Loridan několikrát zamrkal. *Ne to není možné... to, co vidí, nemůže být...*

Jeho profese ho často nutila účastnit se strašlivých scén, ale tohle přesahovalo veškerou zkušenost. Aspoň tu jeho. *Protože uprostřed otevřeného břicha, mezi roztaženými břišními svaly, se nacházela absurdní a příšerná parodie na těhotenství. Plastová panenka vražená vší silou mezi střeva. Její nádherné modré oči hleděly skrz ledovou krustu přímo do těch Loridanových.*

S bušícím srdcem a se zpocenýma rukama v rukavicích vyndal vysílačku a stiskl tlačítko.

„Je mrtvý!“ nahlásil. „Potřebujeme soudního lékaře.“

„To může počkat do rána,“ prohlásil pilot. „Teplota dnes v noci klesne na -10 °C. Zakonzervuje ho to líp než rybu v ledniče. Přepínám.“

ÚDOLÍ

Vzhledem k tomu, co viděl, nepřipadalo doktorovi to přirovnání nejtípnější. Stiskl znovu tlačítko.

„Neudělal si to sám! A ten, kdo to udělal, musí být pořádný magor... Rychle. Netoužím tady zůstat dýl, než musím. Přepínám...“

„O čem to mluvíte, doktore? Přepínám...“

„*Je to vražda! Strašlivá vražda!*“

„Cože?“

„Tak dělej, vytáhni nás, kurva!“